

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 21

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 328 din 11 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă	2–9
Decizia nr. 612 din 17 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota corespunzătoare din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	9–12
Decizia nr. 706 din 6 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.339/2020. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind modificarea și completarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 64/2019 pentru aprobarea structurii specifice și a regulamentului de funcționare a Comisiei de supraveghere a răspunderii extinse a producătorilor	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 328**

din 11 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Bogdan Asandei, Silviu Maxim, Daniel Murariu, Lucian Năsoi și Virginia Șegărceanu în Dosarul nr. 1.034/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.349D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.350D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege, excepție ridicată de Cristian Enache, Narcis Petruț Moisescu și Angelica Mariana Mureșan în Dosarul nr. 3.084/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 3.351D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege, excepție ridicată de Viorel Raul Baltă, Cristian Vasile Droncă, Aurelian Septimiu Floruți și Mihai Marius Zaharia în Dosarul nr. 4.842/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 195D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 din aceeași lege, excepție ridicată de Lidia-Mirela Bordei, Mihai Cană, Ileana Clipcea, Mihai-George Flintă, Andrei Pierre de Luca, Elisabeta Vacariu-Soare, Dan-Gabriel Vacariu-Soare, Marian Zamfir, Răducu Traian Flintă, Teodora Beatris Voinea, Gabriel Matei, Adelaida Stănciulescu și Dorina-Luminița Copaci în Dosarul nr. 208/42/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, precum și a prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu

de Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 208/42/2019, în Dosarul nr. 196D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege, excepție ridicată de Ana Maria Ciotoianu, Andreea Ileana Ghenescu și de Radu Bogdan Munteanu în Dosarul nr. 4.123/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 359D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Mihăiță Dinu în Dosarul nr. 8.029/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.350D/2019, nr. 3.351D/2019, nr. 195D/2020, nr. 196D/2020 și nr. 359D/2020 la Dosarul nr. 3.349D/2019.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.350D/2019, nr. 3.351D/2019, nr. 195D/2020, nr. 196D/2020 și nr. 359D/2020 la Dosarul nr. 3.349D/2019, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra unora dintre prevederile legale criticate, prin deciziile nr. 428 din 4 iulie 2019 și nr. 700 din 31 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Sentința civilă nr. 1.900 din 4 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.034/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Bogdan Asandei, Silviu Maxim, Daniel Murariu, Lucian Năsoi și Virginia Șegărceanu într-o cauză având ca obiect drepturi salariale, respectiv anularea unui act administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.349D/2019.

9. Prin Sentința civilă nr. 1.901 din 4 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.084/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 și art. 38 alin. (6) din aceeași lege**, excepție ridicată de Cristian Enache, Narcis Petruț Moisescu și Angelica Mariana Mureșan într-o cauză având ca obiect drepturi salariale, respectiv anularea unui act administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.350D/2019.

10. Prin Sentința civilă nr. 1.171 din 26 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.842/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din aceeași lege**, excepție ridicată de Viorel Raul Baltă, Cristian Vasile Droncă, Aurelian Septimiu Floruți și Mihai Marius Zaharia într-o cauză având ca obiect drepturi salariale, respectiv anularea unui act administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.351D/2019.

11. Prin Încheierea din 14 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 208/42/2019, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 din aceeași lege, precum și a prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată într-o cauză având ca obiect drepturi salariale, respectiv anularea unui act administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 195D/2020. Excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 din aceeași lege a fost ridicată de Lidia-Mirela Bordei, Mihai Cană, Ileana Clipcea, Mihai-George Flintă, Andrei Pierre de Luca, Elisabeta Vacariu-Soare, Dan-Gabriel Vacariu-Soare, Marian Zamfir, Răducu Traian Flintă, Teodora Beatris Voinea, Gabriel Matei, Adelaida Stănculescu și Dorina-Luminița Copaci, iar cea a prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă de către instanța judecătorească, din oficiu.

12. Prin Sentința civilă nr. 1.013 din 19 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.123/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din aceeași lege**, excepție ridicată de Ana Maria Ciotoianu, Andreea Ileana Ghenescu și Radu Bogdan Munteanu într-o cauză având ca obiect drepturi salariale, respectiv anularea unui act administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 196D/2020.

13. Prin Sentința civilă nr. 1.849 din 28 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.029/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Mihăiță Dinu într-o cauză având ca obiect

drepturi salariale și obligarea la emiterea unui act administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 359D/2020.

14. În motivarea excepției de neconstituționalitate a acesteia susțin, în esență, că încadrarea specialiștilor IT pe aceeași grilă de salarizare cu cea a grefierilor este neconstituțională, având în vedere caracterul complex al activității desfășurate de un specialist IT, activitate semnificativ diferită de cea a grefierului.

15. Dobândirea unui statut juridic distinct de cel al grefierilor, din perspectiva ierarhizării funcțiilor, și care a demarat odată cu adoptarea Legii nr. 97/2008 reprezintă un drept câștigat, ce nu poate fi negat sau înlăturat. Or, Legea-cadru nr. 153/2017 desființează definitiv statutul juridic superior de care se bucurau specialiștii IT și informaticienii-șefi, asimilați celorlalți specialiști din cadrul parchetelor (înalți specialiști în tehnologia informației) prin încadrarea acestora exclusiv în categoria personal auxiliar de specialitate.

16. Se instituie o discriminare vădită între specialiștii care asigură funcționarea tehnică în cele mai bune condiții a întregului sistem judiciar din România și ceilalți specialiști din cadrul acestui sistem. Autorii excepției susțin că se creează, în mod nejustificat, o diferențiere de salarizare între specialiștii din cadrul instanțelor și parchetelor și ceilalți specialiști IT din sistemul judiciar, referindu-se la specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, care fac aceeași muncă.

17. În același timp, autorii excepției consideră că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece determină în cazul specialiștilor IT stabilirea unor salarii substanțial diminuate în raport cu cele actuale — pe perioadă nedeterminată și fără caracter excepțional. Reducerea substanțială a nivelului salarial actual aduce atingere dreptului la salariu, în timp ce măsurile de restrângere a exercițiului dreptului la muncă, în componenta sa privind dreptul la salariu, sunt discriminatorii, reducerile salariale aplicându-se numai specialiștilor IT, nu și altor angajați din sistemul judiciar. În speță, este vorba de norme juridice cu efect permanent, și nu temporar.

18. Nu se poate face o comparație cu diverse categorii de personal din alte autorități și instituții publice care desfășoară activități ce presupun specializarea informatică cât timp respectivele persoane sunt încadrate pe funcții eterogene (spre exemplu, la primării sau la casele de pensii informaticienii au statut de funcționar public, fiind salariați similar funcționarilor publici ce exercită alte atribuții). Or, restrângerea exercițiului dreptului la un salariu decent, corespunzător cu munca prestată de fiecare, și-a pierdut, în acest context, caracterul de măsură proporțională și rezonabilă.

19. Principiul speranței legitime este indisolubil legat de statul de drept. În virtutea acestui principiu, organele statului sunt obligate să acționeze în conformitate cu dispozițiile legale și să respecte speranțele legitime întemeiate pe prevederile legale în vigoare, indivizii putând conta pe previzibilitatea normelor legal adoptate și fiind astfel în măsură să își planifice viitorul în contextul drepturilor conferite de aceste dispoziții. Desigur, acest principiu nu împiedică statul să facă schimbări legislative, însă îi impune obligația ca, ori de câte ori o face, să mențină o balanță rezonabilă între încrederea indivizilor în prevederile legale existente și interesele pentru a căror satisfacere operează modificarea cadrului legal.

20. Art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 este considerat neconstituțional întrucât blochează în mod discriminatoriu orice altă majorare salarială ulterioară care se prezumă a se acorda întregului sistem bugetar. Această prevedere face ca, pe lângă reducerea drastică prevăzută de noua grilă de salarizare, să conducă la încă o reducere majoră datorată trecerii contribuțiilor de la angajator la angajat.

21. Diminuarea/reducerea pentru viitor a drepturilor patrimoniale, prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, coroborat cu trecerea contribuțiilor de asigurări sociale de la angajator la angajat, impune o sarcină excesivă și disproporționată, fără a menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale persoanei.

22. Art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie o discriminare între persoane cu aceeași pregătire, aceeași experiență și vechime, care lucrează la instanțe diferite, fără a exista o justificare proporțională și rezonabilă.

23. De asemenea, acești specialiști au contribuit la crearea și îmbunătățirea aplicațiilor utilizate în sistemul judiciar. În acest context, la acest moment, funcționarea sistemului judiciar în absența aplicațiilor informatice cu caracter specific nu este posibilă.

24. În ceea ce privește art. 127 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească arată că forma actuală a textului criticat, prin raportare la efectele juridice ale Deciziei Curții Constituționale nr. 290 din 26 aprilie 2018, generează un cadru juridic neconstituțional, deoarece rămâne la latitudinea părții să aleagă instanța de judecată, chiar dacă în litigiul respectiv însăși instanța aleasă pentru a soluționa cererea de chemare în judecată este parte în proces, de regulă pârâtă.

25. Se reține că instanța constituțională a observat în decizia amintită faptul că, atunci când instanța judecătorească este parte în proces, este necesară declinarea competenței/trimiterea dosarului la o altă instanță, pentru a se salvarda echidistanța instanței care judecă dosarul în concret și, implicit, procesul echitabil.

26. Așadar, Legea nr. 310/2018 a adus Codului de procedură civilă modificările necesare în vederea respectării garanțiilor de imparțialitate obiectivă, ca parte a ordinii publice, motiv pentru care această normă are un caracter obligatoriu. Cu toate acestea, interpretarea dată de instanța de control judiciar, anume Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia civilă nr. 3.010 din 4 iunie 2019 (Dosarul nr. 208/42/2019), este contrară atât legii, cât și deciziilor Curții Constituționale, invocându-se titlul marginal al art. 127 din Codul de procedură civilă, care vorbește explicit despre competența facultativă.

27. Chiar dacă în dosarul de față, în cazul reclamantilor, nu se pune problema stabilirii competenței în funcție de calitatea acestora, întrucât ei au calitatea de personal IT și nu se circumscriu funcțiilor enumerate în cuprinsul art. 127 din Codul de procedură civilă, totuși, pârâții cu care se judecă sunt Curtea de Apel București și Colegiul de Conducere al Curții de Apel București, astfel că sensul motivării Deciziei Curții Constituționale nr. 290 din 26 aprilie 2018 se regăsește ca ipoteză în prezentul dosar de contencios administrativ. Confuzia o creează mai ales titlul marginal al art. 127 din Codul de procedură civilă, care induce ideea că întregul conținut al textului de lege ar fi facultativ pentru părți, deși decizia Curții Constituționale menționată a statuat anumite reguli speciale prin interpretarea dată prevederilor procedurale respective, raportat la normele constituționale și convenționale.

28. Așadar, exprimarea potestativă din textul art. 127 din Codul de procedură civilă (*reclamantul poate*) trebuie privită cu nuanțare, în sensul că pentru segmentul indicat de Curtea Constituțională în Decizia nr. 290 din 26 aprilie 2018 este obligatoriu comportamentul procesual indicat de aceasta. Sub acest aspect, se arată că textul legal criticat nu este previzibil și complet adaptat la dispozițiile deciziei menționate.

29. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în dosarele nr. 3.349D/2019, nr. 3.350D/2019, nr. 3.351D/2019 și nr. 359D/2020 arată că textele legale criticate sunt constituționale.

30. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 195D/2020, arată că dezlegarea problemei de constituționalitate vine mai întâi din lămurirea naturii juridice a funcției de personal specializat IT, respectiv a statului legal acordat inițial de legislația incidentă specialiștilor IT, urmată apoi de o depreciere a acestui statut (după cum subliniază reclamantii) prin dispozițiile legale criticate. Sub acest aspect, se poate avea în vedere incidența teoriei drepturilor câștigate, favorabilă susținerii reclamantilor în motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate de aceștia, precum și preambulul Legii-cadru nr. 153/2017, care face referire la o menținere și, de regulă, o creștere a salariilor personalului bugetar în comparație cu vechea reglementare. Sub acest aspect, se poate pune în discuție o încălcare a normelor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției în cererea de sesizare a Curții Constituționale și în concluziile scrise pe această temă, în sensul admiterii sesizării lor și declararea ca neconstituționale a normelor juridice criticate.

31. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 196D/2020, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu a comunicat opinia sa asupra excepției de neconstituționalitate.

32. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

33. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

34. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

35. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, precum și prevederile art. 127 din Codul de procedură civilă. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) *Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.*”;

— Art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(6) *În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.*”

— Art. 17 alin. (2) din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017: „(2) Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.”;

— Art. 22 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.

(3) Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.”;

— Art. 127 din Codul de procedură civilă: „(1) Dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cauză de competența instanței la care își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea.

(2) În cazul cererii introduse împotriva unui judecător care ar fi de competența instanței la care acesta își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii.

(2¹) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător și în ipoteza în care o instanță de judecată are calitatea de reclamant sau de pârât, după caz.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător și în cazul procurorilor, asistenților judiciari și grefierilor.”

36. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (5) în componenta sa privind principiul securității raporturilor juridice,

art. 16 privind principiul egalității în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind dreptul la muncă, în componenta sa privind dreptul la salariu, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Se mai invocă încălcarea art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a art. 1 privind dreptul de proprietate din Primul Protocol la aceeași Convenție, a Protocolului nr. 12 privind interzicerea generală a discriminării la aceeași Convenție, precum și a art. 4 din Carta socială europeană revizuită, care garantează dreptul la o salarizare echitabilă. De asemenea, se invocă încălcarea prevederilor art. 7 privind dreptul tuturor la protecția egală a legii împotriva oricărei discriminări, ale art. 23 privind dreptul la muncă, la o retribuire echitabilă și satisfăcătoare și la protecție socială din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

37. Instanța judecătorească care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 din Codul de procedură civilă invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, coroborat cu art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

38. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V: „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în prezenta cauză, iar prin Decizia nr. 75 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 2 iunie 2020, instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

39. Cu acel prilej, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate instituie reguli privind salarizarea personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, inclusiv pentru specialiștii IT [(art. 17 alin. (2)], respectiv pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete [art. 22 alin. (1)].

40. Curtea a observat că, invocând încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, autorii excepției considerau, pe de o parte, că prevederile legale instituie în mod nejustificat diferențe sub aspectul salarizării între specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor și specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete. În același timp, autorii excepției susțineau că stabilirea aceluiași tratament juridic precum cel de care beneficiază grefierii, sub aspectul salarizării, este nejustificată, având în vedere importanța și complexitatea muncii desfășurate de specialiștii în domeniul informatic.

41. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și

necesitatea lui (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Totodată, este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice, și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

42. De asemenea, Curtea a reținut că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere, permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi. Prin Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, și prin Decizia nr. 408 din 13 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 26 octombrie 2017, Curtea Constituțională a statuat că este dreptul și obligația autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57.

43. În plus, opțiunea legiuitorului în materia salarizării specialiștilor IT este justificată având în vedere și prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, potrivit cărora „Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT”.

44. Totodată, Curtea a reținut că acceptarea susținerilor autorilor excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010, a stabilit că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis „conflict de constituționalitate”. Nu se poate vorbi despre discriminare în ipoteza în care, prin jocul unor prevederi legale — așadar, inclusiv prin succesiunea în timp a unor acte normative, astfel cum este în cazul de față —, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate astfel în mod subiectiv, prin prisma propriilor interese. Această soluție de principiu se regăsește, de exemplu, în Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, sau în Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008.

45. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 și 53 din Constituție, Curtea a precizat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale

personalului plătit din fonduri publice intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, iar modificarea reglementărilor în această materie nu înseamnă restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariaților la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia.

46. În raport cu cele enunțate, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

47. Curtea a constatat, totodată, că autorii excepției deduc pretinsa neconstituționalitate din compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile legale ale art. 17 alin. (2) din anexa nr. V „*Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională*” la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de o parte, și ale art. 22 din aceeași anexă la aceeași lege, pe de altă parte. Or, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale (exemplu fiind Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

48. Referitor la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, acestea au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, și Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Astfel, cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională să acorde sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010).

49. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit quantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.

50. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 41 din Constituție, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2),

printre drepturile salariaților la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

51. Referitor la prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, se reține că și acestea au mai format obiectul controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

52. Cu acel prilej, Curtea a constatat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătite din fonduri publice.

53. În raport cu cele enunțate și aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, Curtea a reținut că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

54. Referitor la invocarea principiului securității juridice, care rezultă din dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, și a dreptului la respectarea unui „*bun*”, prevăzut de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenție nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94). Prin urmare, stabilirea prin lege a unei limite a salariilor de bază plătite angajaților din fonduri publice la nivelul prevăzut pentru anul 2022 nu are semnificația încălcării regulilor fundamentale și convenționale invocate.

55. În ceea ce privește aspectele referitoare la scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, Curtea a reținut că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează consecințele aplicării concomitente a prevederilor de lege și a altor prevederi legale cu incidență în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 ianuarie 2018, precum: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat, și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit căruia „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de*

personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017”.

56. De asemenea, reținând că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20), Curtea a constatat că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

57. În același timp, Curtea a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci una de coordonare a legislației în vigoare, de competența autorității legiuitoare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 76 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 iulie 2000, Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, sau Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003).

58. Sub acest aspect, Curtea a observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare.

59. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că: „*Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*” În același sens, prin art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 4 decembrie 2018, „*Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*”

60. De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și

completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit: *„Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia.”*

61. În plus, Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu instanțelor judecătorești.

62. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

63. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că prin adoptarea prevederilor legale criticate legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie principiului disponibilității în cadrul procesului civil. Reclamanții au opțiunea legală să solicite judecarea procesului lor de către o altă instanță prevăzută de art. 127, în condițiile în care există motive de bănuială legitimă sau de ordine publică. Prin urmare, ei nu pot fi obligați să solicite ca dosarul lor să fie soluționat de una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii.

64. Prin Decizia nr. 290 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 23 iulie 2018, paragrafele 24, 27, 32, 39, 45 și 47, Curtea a reținut, în ceea ce privește competența facultativă, că aceasta are un caracter de noutate în legislația procesual civilă, neregăsindu-se în Codul de procedură civilă din 1865. Prin reglementarea acesteia s-a urmărit crearea unui mecanism mai simplu, mai eficient și mai energic decât cel al strămutării procesului civil (la care se putea apela în temeiul vechii reglementări), legea creând un drept al părții de a proceda la alegerea unei alte instanțe pentru soluționarea cauzei, fără să mai fie necesară sesizarea unei instanțe superioare spre a se pronunța asupra cererii de strămutare.

65. Competența facultativă are ca situație premisă calitatea reclamantului de judecător la instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță, și nu toate ciclurile procesuale ale judecății, putând fi invocată doar până la primul termen de judecată în fața primei instanțe, spre deosebire de strămutare, care poate fi cerută în orice fază a litigiului.

66. În acest context, Curtea a reținut că legiuitorul a urmărit să scoată această categorie specială de cereri, în care un judecător este parte în proces, de sub incidența aplicării strămutării procesului civil pe motiv de bănuială legitimă cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorilor din cauza calității părților, eventualul disconfort al părții judecător creat prin ieșirea acestor cauze din circumscripția curții de apel trebuind a fi minimalizat în considerarea principiului imparțialității justiției și a

intereselor legitime ale celeilalte părți. Astfel, indiferent dacă competența de soluționare a unor astfel de cauze revine judecătoriei, tribunalului sau chiar curții de apel, acestea vor fi soluționate de instanțe de același grad din circumscripția unei curți de apel învecinate, măsura fiind mult mai energică decât în cazul strămutării.

67. Prin urmare, Curtea a constatat că este necesară extinderea controlului de constituționalitate și asupra dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, având în vedere că acest text de lege, care reglementează competența facultativă pentru situația în care judecătorul este parte pârâtă în litigiu, nu poate fi disociat, sub aspectul determinării instanței, de norma procesual civilă constatată ca fiind neconstituțională.

68. În continuare, Curtea a reținut că, prin aplicarea dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă doar ipotezei în care judecătorul are calitatea de pârât, și nu și la ipoteza în care instanța de judecată ar avea această calitate, dispozițiile legale nu își ating scopul pentru care au fost reglementate. Legiuitorul a prevăzut, în ipoteza alin. (2) al art. 127 din Codul de procedură civilă, că pentru cererea introdusă împotriva unui judecător, procuror, asistent judiciar sau grefier care își desfășoară activitatea la instanța competentă să judece cauza, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii. Caracterul facultativ rezultă din folosirea verbului „poate”, ceea ce duce la concluzia că reclamantul decide dacă să se prevaleze sau nu de această posibilitate, putând renunța la beneficiul acordat de lege. Dar atunci când decide să uzeze de acest beneficiu, apreciind că nu va avea parte de un proces echitabil judecat de o instanță imparțială, legea nu îi poate interzice accesul la acest mecanism pe motiv că partea pârâtă este chiar instanța competentă să îi judece cauza, și nu doar un judecător din cadrul acesteia. Legiuitorul a reglementat acest beneficiu în considerarea calității de judecător a părții pârâte, însă, cu atât mai mult cu cât parte pârâtă este chiar instanța de judecată, legea ar trebui să acorde dreptul de opțiune părții reclamante, mai ales că în viziunea legiuitorului exercitarea unei acțiuni de competența de soluționare a instanței la care acesta își desfășoară activitatea este de natură să nască suspiciuni în privința modului de soluționare a litigiului tocmai de colegii acestuia. Așadar, Curtea a constatat că dispozițiile art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în măsura în care privesc și instanța de judecată în calitate de parte reclamantă/pârâtă.

69. Însă, în cauza de față, autoarea excepției de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale să facă o reinterpretare a Deciziei nr. 3.010 din 4 iunie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 208/42/2019, în sensul desființării acesteia, respectiv înlăturarea stabilirii competenței de soluționare în favoarea Curții de Apel București, prin prisma Deciziei nr. 290 din 26 aprilie 2018 a Curții Constituționale. Cu alte cuvinte, solicită să se constate că personalul IT din cadrul Curții de Apel București se încadrează în ipoteza normativă a art. 127 din Codul de procedură civilă în interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 290 din 26 aprilie 2018. În realitate, aspectele reliefate de autoarea excepției de neconstituționalitate țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, excedând, astfel, controlului instanței de contencios constituțional.

70. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Bogdan Asandei, Silviu Maxim, Daniel Murariu, Lucian Năsoi și Virginia Șegărceanu în Dosarul nr. 1.034/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Cristian Enache, Narcis Petruț Moiescu și Angelica Mariana Mureșan în Dosarul nr. 3.084/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Viorel Raul Baltă, Cristian Vasile Droncă, Aurelian Septimiu Floruți și Mihai Marius Zaharia în Dosarul nr. 4.842/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Lidia-Mirela Bordei, Mihai Cană, Ileana Clipcea, Mihai-George Flintă, Andrei Pierre de Luca, Elisabeta Vacariu-Soare, Dan-Gabriel Vacariu-Soare, Marian Zamfir, Răducu Traian Flintă, Teodora Beatris Voinea, Gabriel Matei, Adelaida Stănculescu și Dorina-Luminița Copaci în Dosarul nr. 208/42/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, de Ana Maria Ciotoianu, Andreea Ileana Ghenescu și de Radu Bogdan Munteanu în Dosarul nr. 4.123/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Mihăiță Dinu în Dosarul nr. 8.029/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 208/42/2019.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 612

din 17 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota corespunzătoare din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota „salarile de bază ... cuprind sporul de vechime la nivel maxim” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Xantus Ildiko, Aurelia Neli Catană, Biro Jolan, Korodi Melinda, Erzsike Tunde Păscărel, Benedek Eva și Daniel Mișuț în Dosarul nr. 636/96/2019 al

Tribunalului Harghita — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.080D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul se află la al doilea termen de judecată și că autorii excepției de neconstituționalitate au depus o cerere prin care solicită admiterea acesteia, precum și judecarea în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra prevederilor legale criticate prin Decizia nr. 850 din 12 decembrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 7 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 636/96/2019, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota „salariile de bază... cuprind sporul de vechime la nivel maxim” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Xantus Ildiko, Aurelia Neli Catană, Biro Jolan, Korodi Melinda, Erzsike Tunde Păscărel, Benedek Eva și Daniel Mișu într-o cauză având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate creează o situație discriminatorie și un tratament inegal în privința drepturilor salariale între funcționarii publici cu funcție de conducere și alte categorii de personal.

7. Astfel, în ceea ce privește prevederile anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota corespunzătoare, se arată că dispozițiile legale criticate nu indică salariul de bază corespunzător fiecărei gradații de la 1 la 5, cu mențiunea că salariul de bază este la gradația 0.

8. Se susține că funcționarii publici cu funcții de conducere și cu vechime de peste 20 de ani sunt discriminați față de cei cu funcții de execuție cu o vechime de peste 20 de ani, dar și în raport de cei cu funcții de conducere și cu o vechime foarte mică, de exemplu de 5 ani, care au un salariu egal cu autorii excepției.

9. Cu privire la art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, se arată că, în urma mutării contribuțiilor de la angajator la angajat, s-a ajuns, practic, la o scădere a veniturilor nete, motiv pentru care, în cazul anumitor categorii de salariați, s-a procedat la emiterea de acte normative prin care s-au acordat sume care să compenseze această scădere, măsură care nu s-a luat și în cazul autorilor excepției de neconstituționalitate, care, astfel, au ajuns să fie discriminați față de aceste categorii de salariați.

10. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece legiuitorul poate

— Anexa nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota corespunzătoare:
„c) Funcții publice de conducere

Nr. crt.	Funcția	Nivelul studiilor	Funcții publice de stat*)			
			Salariile de bază — lei		Coeficient	
			Anul 2022			
			Grad I	Grad II	Grad I	Grad II
3	Director, șef compartiment, inspector-șef, comisar șef divizie, șef sector la Consiliul Legislativ, comisar șef secție, director executiv, trezorier șef, șef administrație financiară	S	10880	11933	4,35	4,77

NOTĂ:

Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.”

15. Curtea observă că nota corespunzătoare a fost completată prin Legea nr. 61/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 17 aprilie 2019, cu un nou punct, însă având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea va examina nota menționată în forma avută anterior completării, întrucât aceasta continuă să își producă efectele juridice.

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 15 privind universalitatea drepturilor, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 20 referitor la

dispune cu privire la nivelul salariilor personalului plătit din fonduri publice prin raportare la situația economică din țară, precum și prin raportare la particularitățile fiecărei categorii de salariați, neputând fi exclusă și posibilitatea reducerii veniturilor salariale ale unor anumite categorii de salariați.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, înscrisurile depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota corespunzătoare din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Dispozițiile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 22 alin. (1) și (2) privind integritatea fizică și psihică, art. 41 privind dreptul la muncă, în componenta sa privind dreptul la salariu, art. 47 privind nivelul de trai, precum și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Se mai invocă art. I privind interzicerea discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 7 privind egalitatea în fața legii, art. 23 privind dreptul la muncă și art. 25 privind nivelul de trai din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Carta socială europeană revizuită și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată referitor la prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 că s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 700 din

31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din data de 29 ianuarie 2020, respingând excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

18. Cu acel prilej, Curtea a constatat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

19. Curtea a reiterat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „înstituirea unui salariu minim brut pe țară”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

20. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

21. În raport cu cele enunțate și aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, Curtea a reținut că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

22. În ceea ce privește aspectele referitoare la scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, Curtea a reținut că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează consecințele aplicării concomitente a prevederilor de lege și a altor prevederi legale cu incidență în

materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 ianuarie 2018, precum: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat, și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit căruia „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice, potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017*”.

23. De asemenea, reținând că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20), Curtea a constatat că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

24. În același timp, Curtea a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci una de coordonare a legislației în vigoare, de competența autorității legiuitoare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 76 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 iulie 2000, Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, sau Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003).

25. Sub acest aspect, Curtea a observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare.

26. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că: „*Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.*” În același sens, prin art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru

nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 4 decembrie 2018, „Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege”.

27. De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit că, „Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia”.

28. În plus, Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

30. Prin urmare, Curtea nu poate reține încalcarea prevederilor constituționale ale art. 15, art. 16 alin. (1), art. 20, 41, 44, 47, precum și ale art. 53.

31. În ceea ce privește dispozițiile art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție privind integritatea fizică și psihică, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

32. Distinct de cele menționate mai sus, prin raportare la critica potrivit căreia în urma mutării contribuțiilor de la angajator

la angajat s-a ajuns, practic, la o scădere a veniturilor nete, motiv pentru care în cazul anumitor categorii de salariați s-a procedat la emiterea de acte normative prin care s-au acordat sume care să compenseze această scădere, măsură care nu s-a luat și în cazul autorilor excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că această critică reliefează aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța judecătorească.

33. În acest sens, Curtea amintește jurisprudența sa recentă, respectiv Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, paragraful 45, prin care a făcut referire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat.

34. De asemenea, prin Decizia nr. 46 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 1 iulie 2020, Curtea a statuat la paragrafele 63 și 64 că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și mutarea contribuțiilor de asigurări sociale, legiuitorul delegat a dorit să contracareze rapid o anumită tendință de creștere a sumelor neachitate la bugetele de asigurări sociale, fapt ce a condus la afectarea considerabilă a acestora și implicit a sistemului de prestații sociale constând în pensii, servicii medicale, indemnizații de șomaj și altele asemenea, de care ar trebui să beneficieze salariații — asigurați pentru care se datorează aceste contribuții. Așadar, legiuitorul a adoptat măsuri fiscale de ordin tehnic, fără a opera vreo reducere punctuală a unor salarii, ci punând în aplicare o politică fiscală impusă de o situație extraordinară. Astfel, legiuitorul a redimensionat, în condițiile date, politica sa fiscală, aspect care se înscrie în marja sa de apreciere, în scopul îmbunătățirii colectării contribuțiilor la bugetul de asigurări sociale și implicit al protejării drepturilor fundamentale ale salariaților (dreptul la sănătate, dreptul la un nivel de trai decent etc.). În ceea ce privește quantumul salariilor din sectorul public, Curtea a statuat prin aceeași decizie, paragraful 77, că, în sectorul public, legiuitorul a putut interveni în vederea menținerii nivelului salariului net în urma aplicării noilor norme fiscale, în anumite condiții prevăzute de lege.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Xantus Ildiko, Aurelia Neli Catană, Biro Jolan, Korodi Melinda, Erzsike Tunde Păscărel, Benedek Eva și Daniel Mihut în Dosarul nr. 636/96/2019 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că prevederile art. 38 alin. (6) și ale anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. I lit. c) „Funcții publice de conducere” nr. crt. 3 și nota corespunzătoare din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 706

din 6 octombrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6)
din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Atilla	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Claudia Elena Lung în Dosarul nr. 1.958/117/2018 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 164D/2019.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 77 din 18 februarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.958/117/2018, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Claudia Elena Lung într-o cauză având ca obiect un conflict de muncă.**

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neclare, lipsite de predictibilitate și neclaritate, deoarece, raportat la ipoteza în care află autoarei excepției (un salariu de bază plătit în luna decembrie 2017 mai mare decât cel prevăzut pentru anul 2022), consecința aplicării acestei norme nu este deloc aceea de creștere a salariului începând cu 1 ianuarie 2018, ci doar aceea de scădere și pe viitor, foarte posibil, doar de stagnare. Or, așa cum este redactat, textul din alin. (6) al art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, interpretat în acord cu întregul sens al acestui articol, lasă să se înțeleagă că începând din 1 ianuarie 2018 trebuia să existe efectiv o majorare salarială cu 25% față de nivelul salariului de bază din decembrie 2017.

6. Invocând Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 24/2008 și jurisprudența Curții Constituționale privind

principiul egalității în drepturi, autoarea arată că, în cauza de față, are loc încălcarea acestui principiu având în vedere diminuarea salariului de către Filarmonica de Stat Transilvania Cluj, începând cu luna ianuarie 2018, în timp ce restul angajaților, aflați în situații identice ca funcție ocupată și activitate desfășurată, s-au bucurat de creșteri salariale.

7. Referitor la încălcarea art. 53 din Constituție, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010 și susține că art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 este contrar prevederilor constituționale invocate, deoarece autoritatea legiuitoare nu a făcut referire la o situație economică defavorabilă sau de criză care să poată motiva modificarea salarială negativă. În contextul în care conform conținutului literal al art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, modificările salariale începute în 1 ianuarie 2018 și apoi cele ce pot fi prevăzute pentru alți salariați din sectorul bugetar sunt în sens de creștere, apare ca fiind lipsită de sens modalitatea de aplicare a Legii nr. 153/2017, în maniera care aduce diminuări salariale. Reducerea nu are nicidecum caracter temporar, ci ea constituie efectiv înlocuirea salariului de bază avut în decembrie 2017 cu un salariu de bază mai mic, într-o manieră definitivă pentru viitor, nu doar până în anul 2022 ci pe durată nedeterminată. Modificarea negativă a salariului de bază are caracter discriminatoriu și nu relevă în niciun fel cum anume a fost necesară pentru asigurarea echilibrului între resursele bugetare și costurile salariale, ori cu ce anume este proporțională.

8. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, arată că opinia instanței judecătorești cu privire la excepția de neconstituționalitate nu poate fi exprimată la momentul sesizării Curții, întrucât ar echivala cu pronunțarea asupra fondului cauzei.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017,

cu următorul cuprins: „În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

13. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, sau Decizia nr. 77 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2020, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate.

15. Astfel, Curtea a reținut că art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții clare prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii și că această soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

16. În ceea ce privește aspectele referitoare la scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, invocate prin prisma art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, și că pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare. Totodată, faptul că prin aplicarea regulii plafonării la nivelul anului 2022 a drepturilor salariale, anumite categorii de personal plătit din fonduri publice

ajung în situații apreciate ca defavorabile, în raport cu alte categorii de personal ale căror venituri cresc nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea prevederilor art. 38 alin. (6) din lege, de vreme ce premisele specifice fiecărei categorii sunt diferite. Situația obiectiv diferită a diferitelor categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică așadar, un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20).

17. De asemenea, Curtea a reiterat considerentele reținute în jurisprudența sa, potrivit cărora stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, iar art. 41 alin. (2) din Constituție prevede „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul salariului. În același sens, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit cuantum. În raport cu aceste considerente, Curtea a reținut că prevederile legale criticate referitoare la stabilirea unei limite a salariilor de bază plătite angajaților din fonduri publice la nivelul prevăzut pentru anul 2022, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu și nu au semnificația încălcării regulilor fundamentale invocate.

18. Cât privește invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind restrângerea exercițiului dreptului fundamental la salariu, Curtea a reținut că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin prevederile legale criticate, motiv pentru care acestea nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

20. Curtea constată că, prin conținutul reglementărilor pe care le cuprind, prevederile de lege criticate nu cuprind norme contrare celorlalte dispoziții din Constituție invocate.

21. Curtea precizează că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Claudia Elena Lung în Dosarul nr. 1.958/117/2018 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 64/2019 pentru aprobarea structurii specifice și a regulamentului de funcționare a Comisiei de supraveghere a răspunderii extinse a producătorilor

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției gestionarea deșeurilor nr. 130.254/DGD din 23 noiembrie 2020, în temeiul prevederilor:

— art. 12 alin. (10) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor;

— art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 64/2019 pentru aprobarea structurii specifice și a regulamentului de funcționare a Comisiei de supraveghere a răspunderii extinse a producătorilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 28 februarie 2019, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Comisia de supraveghere a răspunderii extinse a producătorilor, denumită în continuare *Comisia*, are următoarea structură:

a) conducătorul structurii cu atribuții în domeniul gestionării deșeurilor din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor — președinte, cu drept de vot;

b) un funcționar public responsabil potrivit fișei de post pentru directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje din cadrul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, desemnat de către directorul direcției cu atribuții în domeniul gestionării deșeurilor — membru, cu drept de vot;

c) un funcționar public responsabil potrivit fișei de post pentru directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, desemnat de către directorul direcției cu atribuții în domeniul gestionării deșeurilor — membru, cu drept de vot;

d) un funcționar public din cadrul direcției cu atribuții în domeniul juridic din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, desemnat de către directorul acesteia — membru, cu drept de vot;

e) un funcționar public din cadrul direcției cu atribuții în domeniul economico-financiar din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, desemnat de către directorul acesteia — membru, cu drept de vot.

(2) Direcțiile prevăzute la alin. (1) lit. b), d) și e) transmit, la cererea secretariatului Comisiei, persoanele desemnate, în termen de 3 zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Coordonatorii cu atribuții în domeniu din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor aprobă desemnarea persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. c)—e), precum și a persoanelor desemnate în locul celor titulare, în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (9)¹, exclusiv pentru cele prevăzute la alin. (1) lit. c)—e).”

2. La articolul 3, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) Comisia duce la îndeplinire orice altă prevedere stabilită prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului,

nr. 1.362/2018 privind aprobarea Procedurii de autorizare, avizare anuală și de retragere a dreptului de operare a organizațiilor care implementează obligațiile privind răspunderea extinsă a producătorului care vizează activitatea acesteia.”

3. La articolul 4, alineatele (1)—(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Comisia se întrunește lunar, la sediul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor sau în orice alt loc indicat în convocare, în ultima zi de joi a fiecărei luni și/sau ori de câte ori este cazul, la solicitarea președintelui Comisiei sau, după caz, a persoanei mandatate de către acesta.

(2) Președintele Comisiei sau, după caz, persoana mandatată de către acesta convoacă ședința cu cel puțin 5 zile înainte de data programată prin distribuirea proiectului ordinii de zi și a propunerilor privind problemele ce urmează a fi discutate.

(3) Conținutul convocării este stabilit de către președintele Comisiei sau, după caz, de către persoana mandatată de către acesta.”

4. La articolul 4, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Prezența la ședințele Comisiei a membrilor titulari prevăzuți la art. 2 alin. (1), a mandatatului prevăzut la alin. (8) și/sau a persoanelor desemnate conform prevederilor alin. (9)¹, după caz, este obligatorie, iar Comisia este legal constituită dacă sunt prezenți toți membrii prin titulari, persoana mandatată de către președinte, titular cu mandat din partea unui alt membru al Comisiei sau persoane desemnate, după caz.

(6) Membrii titulari ai Comisiei, persoana mandatată prevăzută la alin. (8) și/sau persoanele desemnate, după caz, au obligația să transmită secretariatului Comisiei, înainte de ședință, pe suport hârtie, raportul realizat în urma analizării documentelor, care va cuprinde, dacă este cazul, și exprimarea votului cu privire la acordarea licenței de operare, avizarea anuală și/sau retragerea dreptului de operare.”

5. La articolul 4, alineatele (8) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(8) În cazul în care președintele Comisiei nu poate participa la ședința acesteia, persoana mandatată de către acesta participă în locul președintelui Comisiei, susține în cadrul ședinței punctul de vedere transmis pe format hârtie sau electronic de către acesta și votează conform mandatului dat.

(9) În cazul în care un membru al Comisiei prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. b)—e) nu poate participa la ședința Comisiei, acesta mandatează un alt membru al Comisiei să participe în locul său.”

6. La articolul 4, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) În cazul în care un membru al Comisiei prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. b)—e) se află în imposibilitatea de a mandata o persoană care să participe la ședința Comisiei, directorii direcțiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b)—e) desemnează o altă persoană ca membru, cu drept de vot, pe termen limitat sau definitiv, după caz.”

7. La articolul 4, alineatele (11)—(13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(11) Ședințele Comisiei sunt conduse de către președintele Comisiei sau, după caz, de către persoana mandată de acesta.

(12) Deciziile vor fi luate cu majoritatea absolută a voturilor exprimate de cei prezenți și/sau exprimate în cadrul mandatului, după caz.

(13) Titularii prevăzuți la art. 2 alin. (1), mandatul prevăzut la alin. (8), persoanele desemnate conform prevederilor alin. (9¹), precum și titularul mandatat de către un alt membru al Comisiei, după caz, sunt obligați să voteze cu da sau nu și/sau să voteze cu da sau nu conform mandatului.”

8. La articolul 4, alineatul (16) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(16) Adresa și/sau orice alt document prevăzut la alin. (15), pentru a fi transmise către solicitant trebuie să fie semnate de către președintele Comisiei sau, după caz, de către persoana mandată de acesta.”

9. La articolul 5, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Secretariatul Comisiei se asigură de către funcționarul public din cadrul direcției cu atribuții în domeniul gestionării deșeurilor, desemnat de către director.

.....
 (3) În cazul în care persoana desemnată să asigure secretariatul Comisiei nu poate participa la ședința Comisiei, președintele sau, după caz, persoana mandată de către acesta desemnează un secretar de ședință, care poate să fie dintre persoanele prezente sau un alt funcționar public din cadrul direcției cu atribuții în domeniul gestionării deșeurilor, care va consemna cele discutate și decise în procesul-verbal, asumat, după caz, de către membrii titulari ai Comisiei, persoanele desemnate, persoanele mandatate și/sau titularul mandatat de către un alt membru al Comisiei și semnat de către secretarul de ședință.”

10. La articolul 6, alineatele (4) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Adresa prin care se solicită completarea documentației se semnează de către președintele Comisiei sau, după caz, de către persoana mandată de acesta.

.....
 (10) Secretariatul Comisiei transmite solicitantului deciziile Comisiei în maximum o zi de la semnarea adresei și/sau a documentului în cauză de către președintele Comisiei sau, după caz, de către persoana mandată de acesta.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mircea Fechet

București, 23 decembrie 2020.
 Nr. 2.339.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

